

[Erik Eriksen.]

mer den mulighed nærliggende, at de radikale for indrømmelsen i udenrigspolitikken vil tage sig betalt på forsvarspolitikken.

I beskrivelsen og vurderingen af vore økonomiske vanskeligheder er det ikke helt let at spore ophavsmanden. Kan det være en socialdemokrat? Når jeg spørger, er det, fordi der er en væsentlig forskel mellem programmerklæringens forholdsvis nøgterne ord og den socialdemokratiske valgpropaganda, hvor man under valgkampen hæftede betegnelsen „barnlig“ på oppositionens talsmænd, når de dokumenterede valutastillingens alvor.

Det siger sig selv, at retsforbundet ikke kan have ydet noget større bidrag til dette afsnit. Jeg tænker her på den højtærede porteføljeløse minister hr. Viggo Starcke og hans iver for at fastslå, at hans parti ikke ønskede afgifter — de skulle tværtimod nedsættes. Nu efter valget, da man foreholdt den højtærede minister dette, sagde han: vi vidste ikke, at det stod så dårligt til. Dette bør også med i Folketingstidende. Det må være svært at få arbejdstøjet på, når man hidtil har været så optaget af at bygge luftkasteller, at man slet ikke har haft tid til at følge med i, hvad der er gået for sig i den hjemlige økonomi.

Det er selvfølgelig muligt, at afsnittet om økonomien er skrevet af den tidligere formand for samordningsudvalget. I modsætning til de tre andre radikale ministre har han i sin rapport vist klar forståelse af, at vanskelighederne i meget høj grad skyldes de senere års fejlslagne økonomiske politik, og desuden er den højtærede handelsminister i modsætning til sine øvrige radikale ministerkolleger uden ansvar for, at denne politik har kunnet følges til den bitre ende.

Når vi så kommer til de foranstaltninger, som nu ønskes iværksat, tager det førende regeringsparti revanche. Jeg ser på disse foranstaltninger på en helt anden måde end den ærede foregående taler. Det er for mig at se de gammelkendte socialdemokratiske metoder, der tages i brug. Men lad det nu være. Det spørgsmål melder sig: vil disse foranstaltninger føre til det eftertragede mål? Der er i allerhøjeste grad grund til, således som Berlingske Tidende forleden gjorde det i en leder, at spørge: vil disse foranstaltninger have den tilsigtede virk-

ning? Vil de det? Eller er de som de hidtidige blot en station på vejen? Når det ærede medlem hr. Per Hækkerup nu udtalte en sikker forvisning om effektiviteten i disse love, vil jeg gerne også på denne baggrund spørge, om vi ikke kan få en virkelig tilkendegivelse fra regeringen herom.

Hvis nu regeringen får gennemført disse skatter, og hvad den i øvrigt foreslår — og det gør den jo, da den har sit absolutte flertal — hvilken sikkerhed har man så f. eks. for, at den høje regering vil sige nej til nye udgifter? Hvilken sikkerhed har den i forvejen hårdt ramte skatteyder, som skal yde meget store ofre, for, at der kommer besparelser på statens udgifter, og hvad bliver det for besparelser? Det, der foreslås, er jo ingenting.

Må jeg her gøre en bemærkning i parentes. Den eneste reelle besparelse er for mig at se 10 mill. kr. på vejtilskuddene.

Jeg har haft lejlighed til at læse et udmærket blad, der hedder Ugens Politik, for den 18. januar i år. I det blad kan man læse den tale, som den højtærede økonomiminister hr. Bertel Dahlgaard holdt på Nyborg Strand for partiets kandidater. Denne tale omtales i bladet som valgprogrammet. Heri forlangte den højtærede økonomiminister besparelser på mellem 200 og 300 mill. kr. Om skatterne fastslås det med de enkle ord og de klare sætninger, som kun den højtærede minister kan det, at den samlede beskatning ikke bør øges. Det er valggrundlaget.

Der nævnes også loven om 30 pct.s skattnedsættelse af merindkomster. Sammenligner man nu disse ting med forslagene om tvangslån og afgifter, kan man så se logikken? Nej, for den er der ikke. Så er det vel nok, som man siger i Vestjylland; jeg tror virkelig, jeg er i overensstemmelse med et meget stort tal også uden for denne sal, når jeg siger, at det er en dyr siddeplads, den højtærede økonomiminister har erhvervet sig.

Det er i det hele taget en alvorlig svaghed ved regeringens lovkompleks, at det slet ikke anviser noget som helst til begrænsning af statens opgaver, statens udgifter og investeringer.

Jeg synes heller ikke, regeringen gør noget for at skabe tillid. Der er nok nogle, der kan smile lidt, når f. eks. fiskerimini-